

drejer sig om den Domfældtes egne Børn. Derimod kan der i Almindelighed ikke blive Spørgsmaal om at fjerne et Barn fra et ellers godt Hjem, fordi en Sædelighedsforbryder tager Ophold i Hjemmet, og det uden Hensyn til, om Hjemmet nægter at lade den paagældende flytte. Dertil kommer, at Børneværnet sikkert hyppigt ikke faar Kendskab til, at en for Sædelighedsforbrydelse dømt Person har taget Ophold i et Hjem, hvor der er Børn, og selv naar Børneværnet faar saadan Meddelelse, vil det ofte være i Tvivl om, hvorvidt det er berettiget til overhovedet at underrette Hjemmet derom. Med Hensyn til Sædelighedsforbryderes Adgang til selv at tage Børn til Huse yder Forsorgslovens § 115 et vist Værn, idet i Henhold til denne Bestemmelse ingen maa modtage eller have noget Barn under 14 Aar i Familiepleje uden dertil at have faaet Tilladelse af det sociale Udvalg. Der foreligger imidlertid, navnlig udenfor København, en meget stor Mulighed for, at Udvalget faktisk ikke faar Kendskab til alle Plejeforhold, og der tiltrænges derfor ogsaa paa dette Punkt forøget Beskyttelse.

Efter Forhandling med Socialministeriet foreslaar man derfor, at der gives Domstolene Adgang til, naar en Person dømmes for Sædelighedsforbrydelse eller for Alfonseri, at give ham Paalæg om ikke at tage Ophold hos Familier, der har Børn, og ikke selv at tage Børn til sig. Om et saadant Paalæg skal meddeles, maa i hvert enkelt Tilfælde afgøres af Domstolene under Hensyn til de i Sagen oplyste Omstændigheder og med Støtte i de Erklæringer om den paagældendes Mentalitet, der som Regel foreligger i disse Sager. Naar Paalæget er meddelt nogen, er det denne forbudt saavel selv at tage Børn i Pleje som at fremleje Dele af sin Lejlighed til Personer, der har Børn; ligeledes er det ham forbudt at tage Ophold hos en Familie, der enten selv har Børn eller har Logerende, der har Børn. Da der imidlertid kan forekomme Tilfælde, hvor det kan virke overordentlig haardt at nægte en saadan Person at tage Ophold hos en Familie, hvor der er Børn, navnlig naar det drejer sig om Slægt og Venner, der er kendt med de Forhold, for hvilke den paagældende er dømt, foreslaar man, at Politiet kan tillade den Dømte at tage Ophold i et saadant Hjem. Den foreslaaede Beskyttelse af Børnene foreslaas udstrakt til Børnenes 18de Aar; i Tilfælde, hvor det drejer sig om Personer, der er dømt for Overtrædelse af § 223, Stk. 2, er der særlig Trang til Beskyttelse af Børn mellem 15 og 18 Aar. Paalæget skal efter Forslaget ikke gælde

Børn, overfor hvilke den paagældende har Forsørgerpligt. Forældre og forsørgelsespligtige Stedforældre bør kun kunne hindres i at samleve med deres Børn i de Tilfælde, hvor Myndighederne i Henhold til Forsorgslovens § 130 træffer Bestemmelse om Børnenes Fjernelse fra Hjemmet.

Til § 244.

Inden Bestemmelserne i den nugældende Straffelov traadte i Kraft, gjaldt med Hensyn til Vold mod sagesløs Person Bestemmelsen i § 1 i midlertidig Straffelov af 1. April 1911. Herefter straffedes den, der mod sagesløs Person udøvede Vold, der vel ikke medførte Saar eller anden Skade, men dog havde paadraget den overfaldne en ikke rent forbigaaende legemlig Lidelse, med Fængsel eller Tvangsarbejde. Havde Voldsmanden tilføjet den overfaldne Saar eller Skade paa Helbred, kunde Straffen stige til Strafarbejde indtil 6 Aar. Hvis Voldsgerningen skønnedes at være særlig raa eller brutal, eller hvis den havde medført et længere Sygeleje for den angrebne eller for længere Tid gjort ham uskikket til Arbejde, og Gerningsmanden enten havde villet den indtraadte Skade eller dog havde maattet forudsæ den som en rimelig eller ikke usandsynlig Følge af Gerningen, var Straffen Strafarbejde indtil 6 Aar.

Den nugældende Straffelovs § 244 har muliggjort en mildere Bedømmelse af Vold mod sagesløs Person. I saadanne Tilfælde straffes Voldsmanden i Henhold til Stk. 1 for „Legemskrænkelse“ med Bøde eller Hæfte, dog saaledes at Straffen i Medfør af Stk. 2 kan stige til Fængsel i 2 Aar. Der er saaledes ikke mere foreskrevet Anvendelse af Frihedsstraf, naar Volden har paadraget den overfaldne en ikke rent forbigaaende legemlig Lidelse, og det er endvidere ikke længere muligt, selv om Volden har været særlig raa eller brutal, at anvende højere Straf end Fængsel i 2 Aar, medmindre Handlingen har medført Døden eller grov Legemsbeskadigelse.

Selvom der er sket disse Lempelser i den tidligere Lovgivning, har Domstolene dog gennem de gældende Straffebestemmelser Mulighed for paa tilstrækkelig effektiv Maade at kunne skride ind mod Voldsmænd, der overfalder sagesløse Personer. I Praksis er der imidlertid ikke sjældent forekommet Tilfælde, hvor der er anvendt Bødestraf eller ganske korte Hæftestrafte for selv ret grove Overfald paa sagesløse Personer. Da Ministeriet maa anse dette for meget uheldigt og stødende for Retsbevidstheden, foreslaar man, at den, der